

**Scrisoare pastorală cu prilejul măritului și luminatului
praznic împărătesc al Nașterii Domnului și Dumnezeului
și Mântuitorului nostru Iisus Hristos**

† **SOFRONIE,**

**DIN MILA LUI DUMNEZEU,
EPISCOPUL ORTODOX ROMÂN AL ORADIEI**

*Preacuvioși și Preacucernici părinți, cuvioase maici și iubiți credincioși
și credincioase,*

Neprețuiții mei iubitori și următori ai Mântuitorului,

Ceea de mai sus? Ce făgăduință mai consistentă, ce nădejde mai tare? „Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască prin El lumea” (Ioan 3, 17). O, ce adânc al îndelungii răbdări și al milei negrăite față de noi, cei mulți și păcătoși, fragili și instabili, nestatornici ca ploaia în mijlocul verii! Dar cine poate măsura bunătatea dumnezeiască? Cine poate îndrăzni să vorbească despre sublima poveste de dragoste sfântă, curată și nepătimașă dintre Dumnezeu și poporul Său?

De când ne știm pe pământ, după căderea dintâi, am cunoscut păcatul și moartea, suferința și eșecul, exilul și valea morții, necazul și bătrânețea umbrită de decrepitudine. Un orizont trist și sumbru, a cărui notă dominantă era damnarea. Numai că Dumnezeu nu a dorit, nu a vrut să rămână așa. Sfidând orice prejudecată, rușinând toată răutatea, călcând în picioare mulțimea glasurilor potrivnice întunecate, Dumnezeul iubirii a hotărât altfel. Din milă față de noi, din dragoste nepământească, supremă, Tatăl Îl trimite pe Fiul, în Duhul, să Se facă om, născându-Se din Fecioara, pentru a ne izbăvi pe noi, pentru a ne mântui.

„Tatăl iubește pe Fiul și toate le-a dat în mâna Lui” (Ioan 3, 35). Pe Fiul L-a trimis Tatăl în lume. Din cer, de sus, din slavă, spre noi, cei mărunți, cei neînsemnați, cei ce ne credeam uitați, părăsiți, singuri. Dar vine din cer Cel ce Se

PS Dr. Sofronie Drincec

face una cu noi, Fiul Omului, în toate asemenea nouă, afară de păcat. „*Cel ce vine de sus este deasupra tuturor*”, El nu este simplu om, ci Dumnezeu-Omul, „*Cel ce vine din cer este deasupra tuturor*” (Ioan 3, 31). Pleacă cerurile și coboară la noi, Se smerește, „*Dumnezeu fiind în chip*” (Filipeni 2, 6), deșertându-Se „*pe Sine, chip de rob luând, făcându-Se asemenea oamenilor, și la înfățișare aflându-Se ca un om*” (Filipeni 2, 7).

Mult încercați și statornici ucenici ai Domnului,

Nemăsurată, nespusă, nebiruită este dragostea Preasfintei și Celei de o ființă și nedespărțitei și de viață făcătoarei Treimi! Din străfundurile bunătății dumnezeiești, răzbate până la noi, în curgeri nesfârșite ale harului, mila divină și binecuvântarea cerească, „*harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și părtașia Sfântului Duh*” (II Corinteni 13, 13), revărsându-se energiile dumnezeiești necreate în îmbrățișarea unică de iubire ai cărei martori, beneficiari și fericiți mărturisitori suntem. Toate armile necurăției, întreaga revistă de front a necuratului, vacarmul infernal al haosului întunecat sunt acum nimicite, cu toată oștirea de mercenari și cu toată trufia lor nefastă, prin bunătatea Preasfintei Treimi.

Pentru că, un singur cuvânt ajunge pentru a descrie măreția celor întâmplante: bunătatea. Bunătatea lui Dumnezeu. Bunătatea intrinsecă dumnezeirii descoperite nouă în comuniunea de dragoste a Preasfintei Treimi. Bunătatea proprie lui Dumnezeu și doar Lui, Cel Unul în ființa Sa dumnezeiască nepătrunsă și Întreit în ipostasuri: Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt, Dumnezeu cel Viu și Adevărat, „*Cel ce este*” și „*Cel ce era*” și „*Cel ce vine*” (Apocalipsa 1, 4). Bunătatea totală, fără limite, iubire necondiționată de transgresiunile umanității: S-a dat (Fiul) pentru toți, pentru ca „*cel ce crede în Fiul*” să aibă viață veșnică, „*iar cel ce nu ascultă de Fiul*”, să nu vadă viața, „*ci mânia lui Dumnezeu*” să rămână peste el (Ioan 3, 36).

Bunătatea vine spre noi, dar și noi se cuvine să ne pregătim pentru a o primi, pentru a ne trezi, pentru a învia, pentru a ne muta din moarte la viață. Deoarece exercițiul iubirii presupune reciprocitate: Dumnezeu coboară la noi, iar noi, prin har, la chemarea lui Dumnezeu, să ne înălțăm la El, urcând, prin Fiul întrupat, înomenit, în Duhul Sfânt, la Tatăl, Creatorul și Stăpânul Universului. Alternativă nu avem, nu există, altă cale nu este. Doar prin Hristos, în Hristos și cu Hristos, Cel ce a mărturisit despre Sine și a zis: „*cel ce crede în Mine are viață veșnică*” (Ioan 6, 47) și „*dacă cineva va păzi cuvântul Meu, nu va vedea moartea în veac*” (Ioan 8, 51).

Dragii mei chemați la răbdare și îndelungă-răbdare,

Prea puține, nemeșteșugite și anevoioase alese cuvinte, la adevărata măsură a nepriceperii mele, am căutat, palid și doar în oglindă, am cutezat, deși cu nevred-

nicie, am îndrăznit, timid și nedestoinic, să vă vorbesc despre abisurile bunătății dumnezeiești, care a făcut cu puțință întruparea, înomenirea Fiului lui Dumnezeu și nașterea Sa din Preasfânta Fecioară Maria, Născătoarea de Dumnezeu. Cuvintele neputincioase au încercat să ne apropie, pe cât ne stă în puțință, de măreția bunătății Preasfintei Treimi. De planul lui Dumnezeu de mântuire a lumii prin Cuvântul veșnic al Tatălui, Care „*S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi*” (Ioan 1, 14), Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii.

Pentru noi, cei credincioși, bunătatea lui Dumnezeu nu trebuie dovedită. Ea există pur și simplu și lucrează în lume. La fel ca și Cel al Cărui nume este: Bunătatea–Dumnezeu. Numai că, din păcate, din nefericire, nu toți oamenii sunt de acord cu Adevărul, nu Îl cunosc, ba chiar Îl insultă și Îl prigonesc, îndeosebi străpungându-I trupul tainic: Biserica. Așa se face că, în lume, răutatea, inspirată, susținută, manipulată de duhurile necurate, bântuie aproape nestingherită. O mai încurcăm noi, creștinii, care, prin post și rugăciune, prin lucrarea harului Duhului Sfânt, îi mai dăm planurile, ticlurile, meșteșugurile, făcăturile, arhitecturile savante și mincinoase, peste cap. Și părintele răutății și domnul minciunii se supără și se oștește asupra-ne, căutând să ne doboare, să ne alunge, să ne marginalizeze, să ne descumpănească sau, măcar, deși mai perfid, să ne infecteze și pe noi cu răutatea-i.

Doar legat să fie cineva la ochi și nu ar putea înțelege că așa stau lucrurile, duhovnicește vorbind, întocmai. Și, totuși, care este răspunsul nostru, cel mai potrivit, în duh evanghelic, în pacea Domnului Hristos Iisus, la toate aceste provocări din urmă ale duhurilor răutății din văzduhuri, active în societate prin mulțimea de profeți falși, preotese mincinoase ale noilor culte păgâne, prin cohorte de filozofi adepți ai noilor curente ateiste și materialiste, dar și, îndeosebi, prin oștirea fără număr a mercenarilor tocmiți, pe bani frumoși, din toate limbile și semințiile pământului? Frica? Nicidecum. Nu avem dreptul să ne temem, câtă vreme pacea Domnului este cu noi: „*în lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea*” (Ioan 16, 33). Plânsul și tânguirea? Defel. Nu suntem lipsiți de ajutor, cei ce auzim cuvântul Mântuitorului: „*veniți la Mine, toți cei osteniți și împovărați, și Eu vă voi odihni pe voi*” (Matei 11, 28).

Atunci? Răspunsul este hristic și vine din Predica de pe Munte. Este piatra de încercare a credinței noastre și antidotul la răutatea lumii, antidotul care nu ne va lăsa să ne molipsim de răutate, așa cum și-ar dori slugile celui rău și întunecatului însuși, care mult s-ar bucura să ne vadă și pe noi înveninați, înrăiți, desfigurați de ură. Dar n-are să-i ajute și să le ajute Domnul cel Preabun, Care, prin Cuvântul Său întrupat, în Predica de pe Munte, ne-a lăsat medicamentul ideal, antidotul pentru otrava noianului de ispite ale celui rău și panaceul contra urii: iubirea de vrăjmași. „*Nu vă împotriviți celui rău; iar cui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt*” (Matei 5, 39). Așa a rezistat, de la începuturi, civilizația noastră creștină.

PS Dr. Sofronie Drincec

„Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc” (Matei 5, 44).

Ce altă rețetă mai puternică? Nu este ușor, dar, prin smerenie, prin post și rugăciune, cu ajutorul harului lui Dumnezeu, cele în aparență imposibile devin posibile. Aici este cheia salvării civilizației noastre creștine, asaltate din toate părțile, și din afară, și dinlăuntru, în fel și chip. Anume, prin bunătate, prin iubirea totală, până la măsura extremă a iubirii vrăjmașilor, punând stavilă urii, îngrădind răutatea, prin solidaritatea noastră, între creștini, prin unitatea în jurul Mântuitorului, în Biserica Sa cea Sfântă, în comuniunea Sfinților, în desăvârșire: *„fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este” (Matei 5, 48).* Așadar, răutății din lume îi vom răspunde cu bunătate, urii aruncate asupra noastră cu rugăciune către Cel de Sus, prigonirilor și hărțuirilor, cu smerenie și dragoste, morții, prin martiriu, sfârșitului printr-un nou început al pocăinței, al întoarcerii spre comuniunea de dragoste a Preasfintei Treimi, Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt, Treimea Cea de o ființă și nedespărțită!

Crăciun fericit! La mulți ani, fericiți și binecuvântați, plini de har și de bucurie, într-o sănătate deplină și bogată înziliră!

Al vostru către Hristos Domnul rugător,

† **SOFRONIE,**
Episcop al Oradiei